

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1074/2020
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила у саизвршилаштву из члана 213. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Филипа Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1692/19 од 21.02.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 347/20 од 15.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Филипа Филиповића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1692/19 од 21.02.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 347/20 од 15.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1692/19 од 21.02.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила у саизвршилаштву из члана 213. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.11.2019. године до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 347/20 од 15.07.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног, његовог браниоца и јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Филип Филиповић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног у поднетом захтеву означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и исту образлаже тако што наводи да су нижестепени судови своје пресуде засновали на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, а без којих доказа не би била донета иста пресуда. Као незаконити доказ означава споразум о признању кривичног дела СК 405/19 од 24.12.2019. године, закључен између јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и ББ као окривљеног, истичући да лице које је закључило споразум о признању кривичног дела, у конкретном случају ББ, није имао обавезу да говори истину.

Наиме, одредба члана 405. ЗКП омогућава суду да на главном претресу изведе доказе путем увида или читања садржине писмена и снимака.

Према одредби члана 16. став 1. ЗКП судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи, или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, док је чланом 84. став 1. ЗКП прописано да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Према члану 438. став 2. тачка 1) ЗКП битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама тог законика не може заснивати, дакле, за постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка, нужно је да је судска одлука заснована на доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Из побијаних пресуда, као и из списка предмета произилази да, је првостепени суд у току доказног поступка, поред осталог, извршио увид у споразум о признању кривичног дела Кт 4771/19 – Ск 405/19 од 24.12.2019. године закључен између јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и окривљеног ББ из кога је утврђено да је дана 24.12.2019. године окривљени ББ у присуству браниоца закључио споразум о признању кривичног дела са замеником Другог ОЈТ у Београду због извршења кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила у саизвршилаштву из члана 213. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, као и да су се заменик јавног тужиоца и окривљени сагласили да се окривљени огласи кривим због наведеног кривичног дела и осуди на казну затвора у трајању од 7 месеци.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда, споразум о признању кривичног дела Кт 4771/19 – Ск 405/19 од 24.12.2019. године закључен између јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и окривљеног ББ, јесте доказ који је суд извео на главном претресу и исти је био предмет оцене од стране првостепеног суда, само у погледу формалних услова везаних за тај споразум, а не у погледу признања кривичног дела окривљеног ББ, нити су из наведеног споразума утврђиване чињенице везане за постојање, односно непостојање кривичног дела које се окривљеном АА ставља на терет.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да правноснажне пресуде нису засноване на незаконитом доказу, те стога нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због чега су супротни наводи поднетог захтева за заштиту законитости оцењени неоснованим.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, истакнуту повреду закона бранилац образлаже наводима којима оспорава чињенична утврђења суда у погледу постојања умишљаја код окривљеног и неотклоњиве заблуде, чиме заправо указује на повреду из члана 440. ЗКП.

Надаље, као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да су разлози пресуде нејасни и супротни изреци, док је јасна анализа доказа изостала.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање ових навода, није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић